

Прояви учнівства

***«Не перестаючи згадувати вашу працю віри,
працю любові та терпеливість надії в
нашому Господі Ісусі Христі перед Богом і
нашим Отцем».***

1 Солунян 1:3

Учні Христа — це ті, хто прийняв Ісуса як свого Спасителя. Крім того, вони присвятили своє життя божественній справі, яку Він уособлює, прийнявши Його запрошення взяти свій хрест і йти за Ним, навіть до смерті (Матвія 16:24). Слово «учень» означає «той, хто навчається, або вихованець», і учні Христа отримують своє навчання від Ісуса, якого вони приймають як свого Вчителя і чії настанови відображають волю їхнього Небесного Отця.

Ісус сказав про Натанаїла: «Ось справжній ізраїльтянин, у якому немає лукавства!» (Івана 1:47). Це означає, що за часів Ісуса були ті, кого вважали ізраїльтянами, але хто ними не був, оскільки їхнє життя не було достатньо узгоджене з волею Бога Ізраїлю. Через це вони не прийняли Ісуса як обіцяного Месію. Те саме стосується і духовного Ізраїлю в наш час, що складається з учнів Христа. Є учні «справжні». Однак є й ті, хто заявляє, що є послідовниками Ісуса, але є учнями лише за назвою, бо не дотримуються вчень Учителя.

Щирість серця є однією з основних вимог для справжнього учнівства. Ті, хто щирий, будуть

прагнути проявити свою віру не лише словами, а й ділами. Апостол Іван писав: «Діти мої, не любімо словом, ані язиком, а ділом і правдою. І з цього ми знаємо, що ми з правди, і заспокоїмо перед Ним наші серця». 1 Івана 3:18,19

Брати в Солуні, до яких звернений наш вступний уривок, очевидно, були дуже вірними «в ділі й істині», демонструючи щирість свого визнання себе учнями. Павло похвалив їх за працю віри, працю любові та терпеливості надії. Кожен справжній учень Христа повинен мати віру, здатну зрушити гори, бути сповненим любові, а також бути терплячим і довготерпеливим у служінні Господу, Істині та братам.

Діяння віри

Павло похвалив братів у Солуні за їхні «діла віри». Це дуже влучний вислів, бо там, де існує справжня віра, неминуче будуть і пов'язані з нею діла. Яків дуже влучно підсумував це, коли написав: «Віра, якщо не має діл, мертва, будучи сама по собі. Так, хтось може сказати: «Ти маєш віру, а я маю діла; покажи мені свою віру без твоїх діл, а я покажу тобі свою віру своїми ділами» (Якова 2:17,18). Ілюстрацією, яку використав Яків, був випадок, коли бідний брат чи сестра приходять до нашої спільноти. (Якова 2:15,16). Якщо цю людину ігнорують, це свідчить про відсутність діл, які повинні впливати зі справжньої віри.

Віра діє різними способами. У своєму листі до братів-євреїв Павло згадує багато з них. Цитуючи уривки з цього оповідання, ми читаємо: «Вірою Авель приніс Богові кращу жертву, ніж Каїн, що приніс ; ... Вірою Ной, отримавши від Бога

попередження про те, чого ще не було видно, сповнений страху, приготував ковчег для спасіння своєї родини; ... Вірою Авраам, коли його покликали вийти в місце, яке він мав згодом отримати у спадок, послухався; ... Вірою також сама Сара отримала силу зачати насіння і народила дитину, коли вже була в похилому віці; ... Вірою Авраам, коли його випробовували, приніс в жертву Ісаака; ... Вірою Яків, коли вмирав, благословив обох синів Йосипа; ... Вірою Йосип, коли помер, згадав про вихід синів Ізраїлевих і дав заповіт щодо своїх кісток; ... Вірою Мойсей, коли досяг повноліття, відмовився називатися сином дочки фараона, вибравши краще страждати з народом Божим, ніж насолоджуватися тимчасовими втіхами гріха. Євреїв 11:4-25

Це лише деякі прояви віри, які Павло виокремив із життя багатьох персонажів Старого Завіту. Потім він додає: «Що ще сказати? Бо не вистачить часу, щоб розповісти про Гедеона, про Барака, про Самсона, про Єфтея, а також про Давида, про Самуїла та про пророків, які вірою підкорювали царства, чинили справедливість, отримували обіцянки, закривали пащі левів, гасили силу вогню, уникали леза меча, з немічних ставали сильними, ставали хоробрими в бою, розбивали війська чужинців. Жінки отримували своїх померлих, воскреслих до життя». Євреїв 11:32-35

Тут Павло згадує діла віри у випадках, коли Господь винагороджував вірних таким чином, що демонстрував Своє задоволення ними. Потім він продовжує: «Інші зазнали випробувань жорстоких насмішок та бичування, ба навіть кайданів та ув'язнення: їх каменували, розпилювали,

спокушували, вбивали мечем; вони блукали в овечих та козячих шурах; були злиденні, страждали, мучилися; (яких світ не був гідний:). вони блукали пустелями, горами, печерами та земними укриттями». Євреїв 11:36-38

Як показано тут, багато хто пережив випробування та переслідування, бо завдяки своїй вірі вони відстоювали справу Господа і не йшли на компроміс із силами зла, які їх оточували. Хорошою ілюстрацією цього є випадок трьох друзів Даниїла, які відмовилися вклонитися образу, встановленому за наказом Навуходоносора. Тих, хто відмовився поклонитися цьому образу, мали кинути у розпечену піч і знищити. (Даниїл 3:1-12). Коли їм дали другий шанс, і після попередження від Навуходоносора, ці вірні стійкі чоловіки сказали: «Якщо так, то наш Бог, якому ми служимо, може врятувати нас від палаючої печі, і Він врятує нас з твоєї руки, о царю. Але якщо ні, то знай, о царю, що ми не будемо служити твоїм богам і не будемо поклонятися золотому образу, який ти поставив». Даниїл 3:17,18

Тут ділом віри була відмова поклонятися золотому образу, який поставив Навуходоносор. Ці троє євреїв мали віру, щоб повірити, що їхній Бог здатний врятувати їх від жорстокої смерті у вогняній печі. З іншого боку, вони не знали, чи буде це Його воля щодо них. Однак віра допомогла їм перемогти спокусу, незалежно від того, яким би не був результат. Вони мали віру, щоб повірити, що якщо вони помруть, то це тому, що їхній Бог побачив, що це буде найкращим. Їхньою справжньою надією було спасіння у «кращому воскресінні». Євреїв 11:35

Любов трудиться

Любов трудиться багатьма способами. До братів-євреїв Павло написав: «Бог не є несправедливий, щоб забути вашу працю та працю любові, яку ви виявили щодо Його імені, тим, що ви служили святим і служите» (Євреїв 6:10). Тут «праця любові», про яку йдеться, стосується братів. Це відповідає настанові Учителя, що ми повинні любити один одного, як він полюбив нас. Його любов до нас спонукала його покласти своє життя за нас. Тому у своєму застереженні Іван написав, що ми повинні бути сповнені любові: «Ми повинні покласти своє життя за братів». 1 Івана 3:16

Праця любові є добровільною. Любов може спонукати, але не примушувати. Любов ґрунтується на безкорисливості і походить від Бога. У Бозі ми маємо найвищий приклад любові. Усі Його творіння є, з певної точки зору, свідченням Його любові. Він не потребував того, що створив. Це було для блага Його творіння. Найвизначнішим проявом Божої любові є дар Його єдинородного Сина, який став Викупителем і Спасителем світу. «Бо так полюбив Бог світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя». Івана 3:16

У кількох місцях Нового Заповіту грецьке слово «агапе» — що означає «любов» — перекладається як «милосердя». Хоча більшість дослідників Біблії віддають перевагу слову «любов» замість «милосердя», саме чисте милосердя за своїм змістом ближче до того, як Святе Письмо описує божественну любов. Милосердя — це дія дарування тим, від кого не можна сподіватися на віддачу. Це було правдою у Божому дарі Його

Сина. Приймаючи цей дар, ми розуміємо, що нічого не можемо зробити, щоб віддячити. Все, що ми можемо зробити, — це висловити свою вдячність, прийнявши дар і віддавши своє життя всім серцем тому, хто його дав.

Любов трудиться, любов дарує, і таким чином любов проявляється у служінні Господу, Істині та братам — і все це «без жодних умов». Там, де любов наповнює серце, будуть і труди любові. Будуть щоденні жертви заради інших, особливо братів. Буде палке прагнення служити Господу і прославляти Його. Коли таких проявів немає, це просто означає, що бракує любові. Як запитав Іван: «Як же перебуває любов Божа» у такій людині? 1 Івана 3:17

Павло згадує інші діла любові, які мають бути в серцях і житті учнів Господа. «Любов довготерпить, вона лагідна; ... не заздрить; ... не хвалиться, не пишається, не чинить нечемно, не шукає свого, не дратується, не думає зла; не радіє з неправди, а радіє з істини; все переносить, усьому вірить, на все сподівається, все терпить. Любов ніколи не перестає» (1 Коринтян 13:4-8). Не слід очікувати, що в нашому грішному тілі ми можемо бути настільки сповнені любові, щоб досконало відповідати цим різним якостям. Однак, якщо ми маємо сердечне бажання це робити, вони будуть значною мірою проявлятися у наших взаєминах один з одним, а також у ставленні до тих, з ким ми контактуємо у світі.

Терпляча надія

Павло також хвалить тесалонікійських братів за «терпеливу надію на нашого Господа Ісуса

Христа». В іншому місці він писав: «Ми спасенні надією, але надія, що бачиться, не є надією, бо що бачить людина, на що вона ще сподівається?» (Римлянам 8:24). Як учні Христа, ми сподіваємося на те, що Господь обіцяв, на те, чого ми ще не бачимо. Головним серед них у Ранній Церкві було встановлення Царства Христа, в якому вони сподівалися жити і царювати разом з Ним (Об'явлення 20:6). Ми радіємо, усвідомлюючи, що живемо дедалі ближче до того часу, але все ще чекаємо на сповнення надії жити і царювати з Христом. Ми, як і учні в Ранній Церкві, продовжуємо потребувати «терпеливої надії».

Це очікування вимагає терпіння і витривалості, бо поки ми чекаємо, нам доводиться переносити випробування. Павло знову писав: «Ми хвалимося також у скорботах, знаючи, що скорбота виробляє терпіння, а терпіння — досвід, а досвід — надію, а надія не соромить, бо любов Божа розлита в серцях наших Духом Святим, що даний нам» (Рим. 5:3-5).

У Посланні до Євреїв ми читаємо про обіцяне повернення Христа, яке безпосередньо пов'язане з потребою учнів у терпінні. «Вам потрібне терпіння, щоб, виконавши волю Божу, ви отримали обіцяне. Ще недовго, і Той, хто має прийти, прийде і не забариться. А праведний житиме вірою; але якщо хтось відступить, моя душа не матиме в ньому вподобання». (Євреїв 10:36-38). У посланні апостола Якова ми читаємо: «Будьте ж терпеливі, брати, до приходу [грец.: присутності] Господа. Ось, хлібороб чекає на дорогоцінний плід землі і довго терпить заради нього, доки не отримає раннього та пізнього дощу. Будьте й ви терпеливі,

зміцнюйте свої серця, бо наближається прихід [присутність] Господній». Якова 5:7,8

У своєму провидінні Господь часто дозволяв Своему народу думати, що події, пов'язані з реалізацією Його плану, наближаються швидше, ніж це виявлялося насправді. Це особливо стосується повернення Христа та встановлення Його Царства. Багато учнів у Ранній Церкві вірили, що повернення Христа було дуже близьким. Проте Петро та інші змогли побачити ще до завершення свого шляху, що це не відбудеться за їхнього життя. Однак сумнівно, чи хтось усвідомлював, що мине стільки століть, перш ніж відбудеться ця видатна подія в Божому плані.

Незважаючи на це, ця славна надія була настільки дорогоцінною, що вони щодня чекали на її здійснення, проявляючи терпіння та витривалість. Так само було і з братами в Солуні, і, судячи зі спостереження Павла в нашому тексті, вони терпляче чекали на здійснення своєї надії належним чином, продовжуючи бути активними у служінні Господу. Вони активно чекали.

Проголошення Послання

У наведеному уривку з Писання апостол Павло, вихваляючи братів у Солуні за їхню працю у вірі, мав на увазі їхню діяльність із проголошення Євангелія Христового. Це стає зрозумілим із контексту слів апостола. У наступних віршах ми читаємо: «Наше Євангеліє прийшло до вас не тільки словом, але й силою, і Святим Духом, і великою впевненістю, як ви знаєте, якими ми були серед вас заради вас. І ви стали послідовниками нас і Господа Ісуса Христа, прийнявши слово серед

великих страждань, з радістю Святого Духа, так що ви стали прикладом для всіх віруючих у Македонії та Ахайї. Бо від вас розійшлося слово Господнє не тільки в Македонії та Ахайї, але й у кожному місці поширилася ваша віра в Бога, так що нам не треба нічого говорити». 1 Солунян 1:5-8

Тут Павло розповідає про те, як він свідчив про Євангеліє тим, хто став учнями в Солуні. Їм проявилися його ревність і вірність. Він згадує, що вони стали його послідовниками, так само як він був послідовником Христа, наслідуючи його місіонерську ревність у проголошенні благої звістки. Завдяки цьому вони, у свою чергу, стали прикладом «для всіх віруючих у Македонії та Ахайї». Потім він пояснює, чому: «Бо від вас розійшлося слово Господнє не тільки в Македонії та Ахайї, але й у кожному місці поширюється ваша віра в Бога». Це надзвичайні слова!

Ісус, наш Господь і Учитель, чиїми учнями ми заявляємо себе, залишив настанови, що ми маємо бути Його свідками по всій землі (Матвія 28:19; Дії 1:8). Якщо ми маємо віру в Нього та в Його керівництво, ми будемо виконувати Його настанови. Невиконання їх від щирого серця було б свідченням відсутності віри, бо ця праця віри була б відсутня в нашому повсякденному житті. Будьмо скоріше подібними до братів із Солуня, які проголошували Слово Господнє далеко й широко. Таким чином вони засвідчили свою вірність, наслідуючи приклад, який показав їм Павло. Вони слідували за ним, як він слідував за Ісусом, який сам також був вірним у проголошенні Євангелія Царства. Матвія 4:17; Луки 4:43

Те саме випробування сьогодні

Ми, в даний час, маємо набагато більше знань щодо здійснення Божого плану, ніж мали члени Ранняї Церкви. Проте випробування терпеливого витримки чекає і на нас. Всі ми хотіли б бачити швидке здійснення наших сподівань на Царство, але ми не маємо впевненості щодо того, коли саме це станеться. Як і брати за часів Павла, ми також маємо наказ продовжувати віддавати своє життя на службу Господу, не знаючи, як довго ще нам доведеться так служити, жертвувати та страждати.

Ось чому нам потрібна терпляча витривалість надії. Саме ця терплячість дозволить нам зберегти нашу надію, незалежно від того, наскільки довгим може бути час очікування, і незалежно від того, наскільки важкими можуть бути наші випробування у служінні Господу, поки ми активно чекаємо. Це справді випробування на витривалість. Не втрачаймо нашого початкового ентузіазму щодо Істини та служіння їй лише тому, що, здається, надія на її здійснення затримується. Бог є досконалим хронометристом, і кожна деталь Його плану здійснюється саме тоді, коли Він це визначив. Якщо нам здається, що видіння затримується, давайте усвідомлюємо, що насправді це не так. (Аввакум 2:3; Євреїв 10:37). Натомість Господь випробовує нашу терпеливість у надії та спостерігає, наскільки ревними у служінні Йому ми будемо й надалі, незалежно від того, наскільки довгим може здаватися очікування.

Коли Павло запевняв братів-євреїв, що Бог не є несправедливим, щоб забути їхню працю любові, він додав: «Ми бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму старанність до повної впевненості в надії аж до кінця». (Євреїв 6:10,11). Недостатньо, щоб

наша праця віри, праця любові та терпіння надії тривали або короткий час, або багато років. Випробуванням справжнього учнівства є вірність аж до самого кінця вузького шляху, навіть до смерті. «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя». Об'явлення 2:10

Пояснюючи притчу про сіяча, Ісус сказав: «Притча ця означає: насіння — це слово Боже. Ті, що при дорозі, — це ті, хто чує; потім приходиться диявол і забирає слово з їхніх сердець, щоб вони не вірували й не спаслися. Ті на камені — це ті, хто, почувши, приймають слово з радістю; але вони не мають кореня, вірують лише на деякий час, а в час спокуси відпадають. А те, що впало серед терня, — це ті, хто, почувши, йдуть і заглушаються турботами, багатством та насолодами цього життя, і не приносять плоду до досконалості. А те, що на добрій землі, — це ті, хто в щирому й доброму серці, почувши слово, зберігають його і приносять плід з терпеливістю». Лука 8:11-15

Насіння, що впало серед терня, містить особливе застереження для всіх учнів Господа. Ми маємо бути пильними, щоб турботи цього життя надміру не заважали нашій роботі віри та праці любові. «Терпеливе продовження добрих справ» є найкращим захистом від цієї небезпеки, разом із молитвою про незмінну силу, щоб продовжувати трудитися, доки наш шлях не завершиться. Римлянам 2:7

Нарешті, щодо слуги, який вірно використовував Господні дари, ми читаємо в притчі про таланти: «Господар його сказав йому: Добре, добрий і вірний слуго! Ти був вірний у малому, я поставлю тебе над великим; увійди в радість господаря твого». (Матвія

25:21). Нехай кожен з нас вірно продовжує свою працю віри, працю любові та терпіння надії «перед Богом і нашим Отцем» аж до кінця нашого земного перебування.